

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2013 r.,
sprawy **M. S.**
skazanego z art. 280 § 1 kk i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 27 marca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego [...] z dnia 5 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 5 września 2012 roku, oskarżony M. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda. Ponadto oskarżony M. S. został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów z art. 279 § 1 k.k., za które na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono kary po roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz po 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone

kary jednostkowe połączono i wymierzono M. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda. W orzeczeniu Sądu Rejonowego zawarto także rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania i kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżony M. S. oraz jego obrońca.

Oskarżony M. S. w swojej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów procesowych, w szczególności art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zakwestionował także wymiar orzeczonej wobec niego kary.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 41 § 2 k.p.k., a ponadto w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku – obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.; w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku – obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 3 wyroku – obrazę przepisów postępowania, tj. art. 174 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz będący konsekwencją obrazę przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy czyny opisane w pkt 2 i 3 wyroku stanowią ciąg przestępstw. Zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonego M. S. zarzucił ponadto rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej,
- 2) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku, zmianę orzeczenia poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu określonego w art. 279 k.k., nie zaś w art. 280 § 1 k.k.,

- 3) w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2 i 3 wyroku, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Ewentualnie obrońca skazanego wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 i 3 poprzez przyjęcie, że czyny popełnione przez oskarżonego stanowią ciąg przestępstw, wymierzenie jednej kary pozbawienia wolności,
- 2) złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w punkcie 1 wyroku do 2 lat pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 27 marca 2013 roku, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 marca kwietnia 2013 roku wniósł obrońca skazanego M. S., zarzucając rażące naruszenie przepisów art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. poprzez wadliwą i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu Rejonowego z dnia 5 września 2012 roku, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, pomimo istnienia podstaw do jego zmiany, a to z powodu naruszenia przez Sąd Rejonowy:

- a) art. 4 k.p.k., art. 41 § 1 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w następstwie prowadzenia rozprawy i wydania orzeczenia przez sędziego zawodowego, w stosunku do którego zaistniały w trakcie przewodu sądowego okoliczności procesowe i faktyczne budzące wątpliwości co do obiektywnej i bezstronnej oceny dowodów,
- b) przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie instytucji „ciągu przestępstw” do czynów przypisanych oskarżonemu M. S. w punktach II i III aktu oskarżenia – punkt 2 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 5 września 2012 roku, pomimo zaistnienia wszystkich przesłanek wskazanych w tym przepisie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. S. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że co do zasady, kasację można wnieść tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.), a powodem uzasadniającym jej wniesienie mogą być uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne "dublujące" kontrolę apelacyjną – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Stwierdzenie ich zasadności ma znaczenie wyłącznie jako racja ewentualnego stwierdzenia zasadności i uwzględnienia zarzutu odniesionego do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12*).

Powyższe uwagi o charakterze ogólnym należy uznać za niezbędne ze względu na podniesione w kasacji zarzuty, które stanowią wierne powielenie zarzutów apelacyjnych. Odnosząc się bowiem do zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k., art. 41 § 1 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. wskazać należy, że zarzuty te zostały podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (pkt 1 i 2 apelacji), a kwestia podnoszonego przez skarżącego „braku bezstronności i kierunkowego nastawienia do rzeczowej sprawy” sądu procedującego w instancji *a quo* została prawidłowo rozstrzygnięta przez Sąd Odwoławczy. Na s. 8–10 uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy zawarł szeroką argumentację przekonującą o nietrafności stanowiska obrońcy w zakresie braku obiektywizmu Sądu I instancji (*k. 775 – 776, t. IV*). W szczególności trafnie podniesiono, że zarówno charakter instytucji z art. 387 k.p.k., jak też wykładnia literalna jej przepisów jednoznacznie wskazują, że w sytuacji złożenia w ustawowym terminie przez oskarżonego wniosku o skazanie w opisanym trybie, sąd orzekający może uzależnić jego uwzględnienie od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany, która może dotyczyć wszystkich elementów

proponowanego rozstrzygnięcia, w tym także w zakresie wymiaru kary. Uwzględnienie zaś tej części argumentacji skargi kasacyjnej w efekcie prowadziło do wniosku nie tylko o iluzoryczności instytucji dobrowolnego poddania się karze, ale i ograniczenia roli sądu do akceptacji wniosków stron procesowych. Nie sposób tym samym przyjąć, że wyrażenie przez sąd poglądu, co do treści wniosku złożonego w trybie art. 387 k.p.k. i możliwości jego uwzględnienia miało prowadzić do wyłączenia sędziego.

Za bezzasadny w stopniu oczywistym należy uznać również zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 91 § 1 k.k. Zdaniem skarżącego zarzut ten ma swoje uzasadnienie w „wadliwej i niepełnej kontroli odwoławczej wyroku pierwszej instancji, jak również w błędnej ocenie dowodów przeprowadzonych w trakcie postępowania odwoławczego”. Argumentacja skargi kasacyjnej również w tej części abstrahuje od treści pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu II instancji (*s. 18–20 uzasadnienia, k. 780–781, t. IV*), gdzie jasno i precyzyjnie opisano charakter instytucji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz niemożność zastosowania tej konstrukcji w realiach niniejszej sprawy. Nie sposób nie zauważyć jednocześnie, że w odniesieniu do zachowań M. S. z art. 279 § 1 k.k. ani Sąd I instancji, ani też Sąd Odwoławczy nie ustaliły, by przestępstwa te popełnione zostały w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu.

Niewątpliwie zatem – wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd Okręgowy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i wnikliwy. Uzasadnienie zaś orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, nie uchybiając przy tym wymogom określonym tak w art. 433 § 2 k.p.k., jak i art. 457 § 3 k.p.k., którego naruszenia *de facto* wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie zarzuca. Analiza natomiast przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty miały jedynie na celu zainicjowanie postępowania kasacyjnego i obejście podstaw kasacji z art. 523 § 1 k.p.k.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.